

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21986/2023
30.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији пуномоћник Војин Биљић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво у Београду, ради накнаде штете због повреде права личности, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1711/23 од 30.03.2023. године, на седници одржаној 30.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1711/23 од 30.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1711/23 од 30.03.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П 980/22 од 10.11.2022. године, исправљена решењем истог суда од 23.2.2023. године, у делу става првог изреке којим је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде права личности исплати 80.000,00 динара са законском затезном каматом од 10.11.2022. године до исплате, док је у преосталом делу става првог изреке првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен тужбени захтев за исплату још 120.000,00 динара са законском затезном каматом од 10.11.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка из става другог изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 177.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове другостепеног поступка од 18.000.00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408, у вези с чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, током НАТО агресије на СР Југославију тужилац је био војно ангажован у резервном саставу Војске Југославије од 24.03.1999. до 26.06.1999. године, са правом на накнаду ратних дневница у висини одређеној Правилником о накнади путних и других трошкова у Војсци Југославије, која му није исплаћена. Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године потврђен је Споразум од 11.01.2008. године закључен са ратним војним резервистима са пребивалиштем у седам неразвијених општина (Куршумлија, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље), којим је регулисана исплата ратних дневница у виду финансијске помоћи преко њихових општина. По основу наведеног закључка исплаћени су ратни резервисти са подручја наведених неразвијених општина, али не и остали учесници рата.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете због неједнаког поступања, правилно налазећи да је према тужиоцу, у односу на војне резервисте са пребивалиштем у седам неразвијених општина којима је та накнада исплаћена на основу наведеног закључка Владе, учињена дискриминација по основу пребивалишта, при чему је другостепени суд правилно одмерио висину накнаде, као и циљ коме накнада нематеријалне штете служи, сагласно члану 200. став 2. Закона о облигационим односима.

Супротно наводима ревизија, Врховни суд налази да је правилно оцењено да је у овој правној ствари пасивна легитимисана Република Србија, преко које било који орган овако означене тужене добија правни субјективитет, а не и њени органи, дакле ни Министарство одбране орган (који је био у обавези да изврши исплату ратних дневница) јер оно своја овлашћења врши преко Владе Републике Србије, која је и донела напред наведени закључак, због чега су без утицаја наводи да Министарство одбране није учествовало у закључењу споразума, нити је донело закључак којим је извршена дискриминација.

Неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права код одређивања висине правичне новчане накнаде нематеријалне штете. Наиме, и по налажењу Врховног суда, износ досуђен побијаном одлуком је правилно и адекватно одмерен и представља правичну накнаду овог вида нематеријалне штете. Правична новчана накнада не сме бити циљ, већ мора бити средство за ублажавање претрпљене нематеријалне штете и не сме поговарати тежњама неспојивим са њеном природом и друштвеном сврхом. Досуђени износ представља адекватно обештећење у односу на учињену повреду права, а њиме ће бити успостављена психичка равнотежа која је код тужиоца постојала пре утврђене повреде права.

На основу наведеног, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић